

Nincsenek már Selmeczi diákok...

(Dzsida József gondolatai)

Jó volna újra Selmechányán lenni,
grubenkabátos veterán diák,
kit nem izgat filisztervilág.
Egy május reggel Kiséblyére menni,
Csökligetben gyöngyvirágot szedni.
Míg a fiúk a műszerrel vesződnek,
és hangosan vitáznak és tűnődnek,
hogy jól csinálták-e a hátrametszést,
és Pista bá'nál fog-e nyerni tetszést.
Majd leülni az X lábú asztalhoz,
és hozzáfogni sörözéshez, dalhoz,
miközben messze, hegyen-völgyön
át húz

a frissen zengő lelkes Gaudeamus.
És este, mikor a kis gőzös mászva,
szuszogva döcögve az állomásra
az utcát libasorban végigszelni,
víg Bursch nótákat fújni, énekelni,
hogy akik végignézik épp az esti sétát
meghallják mind,
hogy felső geodéták vagyunk mi már,
nem zöld balek legények,
kik a lányoktól, asszonyoktól félnek.
jó volna állni a vén Fritz-ház sarkán,
és nézni, mint hullámszik színes tarkán
a sok szép Selmeczi leány.

És lesni, jön-e köztük Fodor Olga,
a divatházban akadt néki dolga,
s vajon ki lesz az oldalán?
Aztán betérni este ha sötét lesz,
pár korsó sörré, Kozák Erzsikéhez.
S ha hanyatlik le már a hold,
dalolva hazamenni éjfél tájba,
felkapaszkodni a Rózsa utcába,
s lekiáltani a Tóbiást, és tán jolt?
Jó volna a szalagot vállra venni,
s az utolsó valétabálra menni,
s egy kislányt jól megforgatni, ro-
gyásig,
hogy mikor anyja reggel hazavágyik
megkérje, hadd lehessen még maradni,
ily jót már úgysem fog többé mulatni,
se másnap éjjel titkon odaállni
egy csipkés ablak alá, muzsikálni,
a Sági bolond bandájának cifrán,
hogy a világon nincsen csak egy
kislány...

Ugye mily jó volna most mindez,
de te csak lemondóan legyintesz,
aztán bekapcsolod a rádiót,
hogy mond-e már valami szépet és jót,
hogy vannak-e még margaréták Ki-
siblyén a réten,
és lesz-e még oly szép tavasz, mint
régen,
s a szép Selmeczi lányok hová lettek,
kik egykoron a Teraszon libegtek,
és gondtalanul kacagtak, nevettek,
lány van elég,
és vannak még virágok,
de nincsenek már és nem is lesznek
többé Selmeczi diákok...

„Őrizzétek az ősök erényeit”

Azok is jól választottaik, akik lemondva a városi látnivalókról, a kisblyei tanulmányi erdőre és nevezetességeire voltak kíváncsiak. A hajdani erdőőri háztól a csökliget érintésével gyalogosan kapaszkodtunk fel a Bethlen-magaslatra. Útközben méretes bükkök lombkoronája védett a csepergő esőtől. A tengerszint felett 670 méteren lévő magaslat 1892. június 27-én az Akadémia új épületének felavatására érkezett gróf Bethlen András földművelésügyi miniszterrel kapta a nevét, aki az avatás után megtekintette a tanulmányi erdőt. Itt található a Wagner- emléktábla. Wagner Károly 1859 tavaszán e helyen intézett szöveget a hallgatóihoz a magyar nyelvű erdészeti szakirodalom megteremtése érdekében. Erre emlékezve 1900-ban az Országos Erdészeti Egyesület Selmechányán szerve-

zett közgyűlése emléktáblát helyezett el. Az avatóbeszédet Fekete Lajos, az Akadémia igazgatója mondta. Ehhez a táblához igyekeztünk. Jelen volt a táblát felújító Pilis Parkerdő Zrt. képviselője Zambó Péter vezérigazgató. Pethő József elnök rövid beszédében kiemelte Wagner munkásságát és magyarságát, mely minden idők magyar erdészenek legnagyobbikává emelte. Gyors fényképezkedés az emléktábla előtt, majd az egyre sűrűbben kopogó eső elől a busz felé igyekeztünk. Útközben valóságos terület-terület asztalkám fogadta a csoportot. De nem sokáig élvezhettük a pihenőt, mert egyre gyakrabban csapkodtak a villámok. Mire az autóbushoz értünk, mintegy vezényszóra, ránk szakadt az ég, és kitaróan esett egészen a szentantali Kóhary-Coburg kastélyig.

